

Lenost ducha.

Pozemsky znatelně hřmí nyní odbíjení dvanácté hodiny. Na světových hodinách odbíjejí hodiny dvanáctou! Údery hřmí dokonce pozemsky znatelně vesmírem. Teskně tají stvoření svůj dech a všichni tvorové se ustrašeně krčí. Hlas **Boží** zní a požaduje od vás vyúčtování, od vás ode všech, kteří jste směli žít v tomto stvoření!

Špatně jste spravovali půjčku, kterou vám Bůh ve své lásce přenechal. Proto budou vyvrženi všichni služebníci, kteří mysleli jen na sebe a nikdy na svého Pána! A všichni ti, kteří činili sami sebe pány. –

Vy, lidé, stojíte plaše před mým slovem, neboť nepovažujete přísnost za Božskou! **To** však jest jediné **vaše** vina, poněvadž dosud jste si představovali všechno Božské, všechno přicházející od Boha, jako měkce milující a všechno odpouštějící, poněvadž církve vás tak učily.

Tato falešná učení byly však jen rozumové výpočty, jejichž cílem bylo lovení davů pozemských lidských duší. Ke každému lovu je zapotřebí vnaidla, které působí přitažlivě na vše, nač je nastraženo. Správný výběr vnaidla je hlavní věcí u každého lovu.

Protože tento lov platil **lidským duším**, byl obratně vybudován plán na **jejich slabostech**. Vábídlo muselo odpovídati hlavní slabosti! A hlavní slabostí duší byla pohodlnost a lenost jejich ducha!

Církve věděly zcela přesně, že vyjdou-li daleko vstříc **této** slabosti a nebudou vyžadovati jejího odstranění, že budou mít veliký úspěch!

S tímto správným poznáním vystavěla církev pozemským lidem širokou a pohodlnou cestu, která zdánlivě měla vésti ke Světlu. Vábivě ukazovala ji tomuto pozemskému lidství, které raději dávalo desátek plodů své práce, klečelo na kolenou, mumlalo stokrát modlitby, jen aby se nemuselo **ani na okamžik duchovně namáhat!**

Církev odňala jim proto duchovní práci, odpustila také všechny hříchy, jen když lidé byli jí pozemsky a navenek poslušni a prováděli to, co **církev** od nich pozemsky požadovala!

Ať to byla návštěva kostela, zpověď, množství modliteb, dávání darů a zplnomocnění, ať to bylo cokoliv, **církev** byla s tím spokojena. Nechávala věřící v bludu, že za vše, co dali **pro církev**, bude jim uděláno místo v nebeské říši.

Jako by církev mohla tato místa rozdávat!

Výkony a poslušnost všech věřících spojovaly je však pouze a jedině s **jejich církví**, ne však s jejich Bohem. Církve nebo jejich sluhové nemohli odejmouti lidské duši ani prášek její viny, tím méně mohli jí odpustit! Právě tak nemohli prohlásit nějakou duši za svatou a tím chtít zasahovat do dokonalých, věčných prazákonů Božích ve stvoření, které jsou nezměnitelné!

Jak se mohli **lidé** odvážit hlasovat a rozhodovat o věcech, které spočívají ve všemohoucnosti, spravedlnosti a všemoudrosti Boží! Jak mohou pozemští lidé vydávat něco takového svým

bližním za věrohodné! Od pozemských lidí jest nemenším rouháním, že takovou osobivost přijímali s vírou, ačkoliv nese v sobě tak zřetelně snižování velikosti Boží!

Takové neuvěřitelné věci jsou možny jen u bezmyšlenkovitých, stádových lidí, kteří si takovým jednáním vtiskují rozeznávací pečeť největší duchovní lenosti. Neboť již prosté přemýšlení muselo by každému přinést ihned a snadno poznání, že taková osobivost není vysvětlitelná lidskou domýšlivostí nebo velikášstvím, ale, že je v tom těžké rouhání se Bohu!

Strašlivé musí býti zvrtné působení!

Čas trpělivosti Boží již přešel. Svatý hněv uhoří do řad těchto rouhačů, kteří se tím snažili ohlušit pozemské lidstvo jen proto, aby udrželi a stupňovali svůj vliv. Při tom v sobě cítili přesně, že se tu jedná o věci, k jejichž rozšiřování nebyli nikdy oprávněni!

Jak mohou rozhodovati o říši Boží ve věčnosti! Paprsek Božského hněvu je přes noc probudí z duchovního spánku a bude je ... soudit! –

Co dává člověk svému Bohu, když poslouchá církev! Nemá při tom v sobě ani jedinou **přirozenou** touhu citu, která jest jedine schopna pomoci mu vzhůru.

Pravím vám, že lidé mohou ve skutečnosti sloužiti Bohu jenom právě **tím**, co v církvi **nepřišlo** k životu: **Vlastním myšlením, samostatným zkoumáním!** Každý má **sám** proputovati mlýny a soukolí Božských zákonů ve stvoření. A proto je nutno,

aby se **každý sám** naučil v pravý čas znáti druh mlýnů a jejich chod. Právě to však mnohé církve v zatvrzelosti zadržely tak, že věřící nemohli přijíti k nutnému **vlastnímu** přemýšlení a cítění. Tím uloupily lidem onu oporu, která je jediné může bez nebezpečí vésti a řídit vzhůru ke Světlu. Za to snažily se každému člověku vnutit výklady, jejichž následování muselo přinést užitek jen **církvi**. Užitek, vliv a moc!

Lidské duše mohou sloužiti svému Stvořiteli jen **hybností a bystrostí svého vlastního ducha!** Tím slouží však v první řadě současně také samy sobě. Jedině lidský duch, který stojí v tomto stvoření jasný a bdělý, znalý jeho zákonů, který se jim podřídí v myšlení a konání, jediné **ten** jest Bohu milý, poněvadž tím plní úkol svého bytí, který má každý lidský duch v tomto stvoření!

To však není nikdy ve zvycích a obyčejích, které církev požaduje od svých věřících! Neboť těmto zvykům chybí přirozenost, svobodné přesvědčení a vědění jako **hlavní požadavek** pravé služby Boží! Chybí svěžest a radost, pomocně povzbuzující všechny tvory, aby jejich duše mohly zajásat štěstím vědomého bytí a vědomí, že smí spolupracovati na kráse tohoto stvoření jako jeho část a **tak** vzdávat svému Tvůrci dík a chválu!

Místo lidí, kteří by svobodně a radostně Boha ctili a vyznávali, vychovala církev otroky! **Sama se** postavila na první místo, aby lidé viděli jen ji. Tím zatemnila pravé Světlo. Místo probuzení a osvobození dala lidským duchům jen pouta a okovy. Rouhavě udržovala duchy ve spánku a potlačovala je. Předpisy zabráňovala touze po vědění. Tyto předpisy odporovaly Božské vůli a stály proti ní! A to všechno jen proto, aby se udržela u **moci**.

Tak jako se dříve neštítala mučení, trápení a ani

mnohonásobných vražd, tak neštítí se ani dnes pomlouvat spolubližní a rozšiřovat o nich zlé zprávy, aby podkopala jejich pověst a mohla proti nim štvát a klásti jim do cesty všechny jí dostupné překážky, nechť jí-li se ochotně zařadit do řad církevních otroků! Nejnečistějšími prostředky pracuje jen pro **svůj** vliv a **svou** pozemskou moc. Právě tato moc přijde nyní ve zvrtném působení nejdříve do kolísání a k pádu, neboť je to opak toho, jak to chtěl **Bůh**! Ukazuje to, jak daleko je vzdálena církev toho, aby pokorně sloužila **Bohu**!

Nekonečné řady lidí daly se vlákat vábidlem dovolené lenosti ducha do uspávajícího klína církvi! Rouhavá domýšlivost laciného odpykání hříchů byla přijímána s vírou. S duchovně líným množstvím se množil a zvětšoval pozemský vliv, jehož konečným cílem byla pozemská moc! Lidé neviděli, že falešnými názory a učením se jen zatemňuje a špiní svatá spravedlnost všemohoucího Boha. Místo toho viděli jen klamnou, širokou a pohodlnou cestu ke Světlu, které ve skutečnosti vůbec nebylo a jež v libovolné domýšlivosti odpuštění hříchů vedla k temnotám a ke zkáze!

Bohu nepřátelské samooslavování všech církví odtrhlo jejich věřící od Boha, místo, aby k němu byli přivedeni. Učení byla falešná! To však by lidé museli poznati lehce **sami**, kdyby jen chtěli, poněvadž to zřejmě odporuje nejprostšímu citu spravedlnosti! A proto jsou věřící církví **právě tak vinni** jako církve samy!

Církve a jejich sluhové sami zvěstují hlasitě můj příchod Kristovými slovy v evangeliu Janově, když zbožně předčítají svým věřícím:

„Když však přijde on, Duch Pravdy, uvede vás ve všelikou Pravdu. A když on přijde, bude trestati svět pro hříchy a spravedlnost! A přinese soud. Já však jdu k Otci a vy mne již neužříte. Od Otce jsem vyšel a přišel na svět. Opět opouštím svět a jdu k Otci!“

Tato slova předcítají se v kostelích bez porozumění. Neboť Synem Božím bylo řečeno zcela jasně, že přijde někdo **jiný** než On, aby zvěstoval Pravdu a přinesl soud! Duch Pravdy, který je zářícím křížem. A přece učí církve i zde falešně a proti těmto jasným slovům.

Vzdor tomu, že i Pavel napsal kdysi Korintským:

„**Naše** vědění jest nedokonalé. Když však přijde dokonalost, zmizí nedokonalost!“

V tom ukazuje apoštol, že je třeba teprve očekávati příchod toho, který zvěstuje úplnou Pravdu. Že zaslíbení Syna Božího nelze vztahovati na známé vylití síly Ducha Svatého, které v době, kdy Pavel psal tato slova, bylo již minulostí.

Pavel tím dosvědčil, že apoštolové **nepovažovali** vylití Ducha Svatého za splnění vyslání Utěšitele, Ducha Pravdy, jak se dnes o svatodušních svátcích snaží církve podivným způsobem vykládati věřícím, poněvadž se jim tyto věci jinak nehodí do výstavby jejich víry. Tvořily by mezeru, která by musela přivoditi povážlivý otřes této falešné stavby.

To však nebude jim nic platno, neboť čas poznání toho všeho nadešel a všechno falešné se zřítí!

Dosud nemohlo býti pro lidstvo žádných opravdových

svatodušních svátků a nemohlo v nich nastati poznání v probuzení ducha, poněvadž se podřídilo tak mnohým falešným výkladům, na nichž mají největší podíl hlavně církve!

Z této veliké viny nebude jim ničeho prominuto! –

Vy, lidé, stojíte nyní užasle před novým Slovem a mnozí z vás nejsou již vůbec schopni poznati, že přichází ze světlych výšin, protože je docela jiné, než vy jste si představovali! Z části i ve vás žije houževnatá ospalost, do které vás zahalily církve a školy, abyste zůstali hodnými přívrženci a neměli v sobě žádné touhy po probuzení svého ducha!

Co Bůh požaduje, to bylo pozemským lidem dosud lhostejno! Já však pravím vám ještě jednou: „Široká a pohodlná cesta, kterou se církve snaží vás dosud klamat pro své vlastní výhody, **je falešná!** Ve slibované a libovolné domýšlivosti odpuštění hříchů nevede tato cesta ke Světlu! Církve zasáhne nyní odplata! Přijde na ně nyní Boží soud! –

Vám však, kteří vážně usilujete o Pravdu, vzejdou svatodušní svátky! Osvícení se rozleje nad vámi! S hukotem razí si Světlo cestu dolů a do vás, jste-li mu správně otevřeni!“